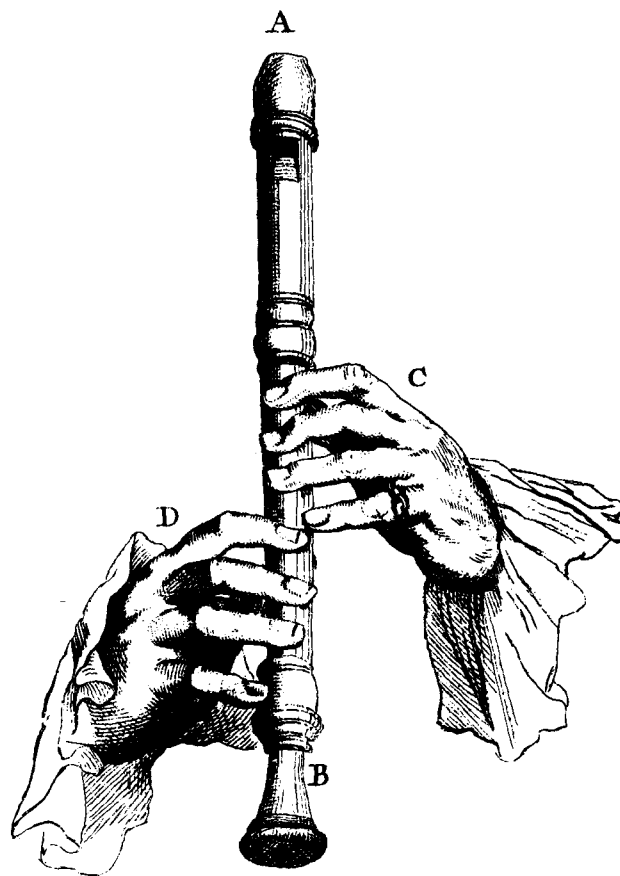

B l o k k i

II / 2016

Page 34.

Genevieve Lacey ja
nokkahuilismia Australiasta

Raportti katselmuksesta

P u h e e n j o h t a j a n n u i j a

Kiva ja monipuolinen nokkahuiluvuosi 2016 on saatu päätökseen. Kiitos seuran jäsenille toiminnan tukemisesta! Ensi syksynä, alustavasti syys-lokakuun vaihteessa, saamme Suomeen mielenkiintoisen vieraan. Salzburgin Mozarteum-musiikkikorkeakoulun professori, nokkahuilisti Dorothee Oberlinger saapuu Taideyliopiston Sibeliuksen Akatemialle pitämään mestarikurssia. Kannattaa ehdottomasti tulla paikalle kuuntelemaan! Lisäinfoa tästä ja muusta nokkahuilutoiminnasta saatte blokeista ja sähköpostilistalta.

Hyvää uutta vuotta!

Eero Saunamäki,
puheenjohtaja@nokkahuilu.fi

T Ä S S Ä N U M E R O S S A :

Puheenjohtajan nuija	2
EAR-ly kilpailun satoa	3
Katselmus	3
Nokkahuilupäivä	4
Genevieve Lacey'n haastattelu	4

Perustettu vuonna 2008
Kotipaikka: Helsinki
Jäsenmäärä (12/2016): 74

Hallitus kaudella 2016:

Eero Saunamäki, puheenjohtaja
puheenjohtaja@nokkahuilu.fi
Sini Vahervuo, varapuheenjohtaja
Anna Saunamäki, sihteeri
sihteeri@nokkahuilu.fi
Reetta Varjonen-Ollus,
talousvastaava
Petri Arvo, jäsen

BLOKKI

Suomen nokkahuiluseura ry:n
lehti 2/2016, 28.12.2016

Tämän numeron tuottivat:
Anna Saunamäki (päätoimittaja),
Eero Saunamäki, Sini Vahervuo

Taitto: Petri Arvo

sihteeri@nokkahuilu.fi
www.nokkahuilu.fi

EAR-ly -kilpailun voittoon nokkahuilisti Juho Myllylä

Teksti: Sini Vahervuo

Vantaalla järjestettiin 5.-6.8.2016 vanhan musiikin verkosto NORDEM:in EAR-ly 2016 -kilpailun finaali nuorille pohjoismaisille ja Baltian alueen muusikoille BRQ Vantaa -festivaalin yhteydessä. Vanhan musiikin uusille toivoille suunnatun kilpailun finaaliin pääsi tällä kertaa kuusi solistia. Kilpailun voitti suomalainen nokkahuilisti Juho Myllylä ja yleisön suosikiksi äänestettiin niin ikään suomalainen nokkahuilisti Petri Arvo. Onneksi olkoon Juho ja Petri!

Nokkahuilu oli kilpailussa hyvin edustettuna. Petrin ja Juhon lisäksi pääpalkinnosta (eli kolmesta keikasta NORDEM:in jäsenfestivaaleilla kaudella 2017-18) kilpaili ruotsalainen nokkahuilisti Kristine West, joka oli mukana EAR-ly -kilpailun vuonna 2014 voittaneessa Bastard Baroque -yhtyeessä, sekä tanskalainen nokkahuilisti Clara Guldborg Ravn, joka viimeistelee Dan Laurinin kanssa maisteriopintojaan Tukholmassa. Lisäksi finaalissa kuultiin suomalaista Sibeliuksen Akatemiassa opiskelevaa traversisti Vera Plosilaa sekä latvialaista sopraanoa Aija Veismanea. Kilpailun tuomariston muodostivat nokkahuilisti Peter Holtslag (pj), sopraano Tuuli Lindeberg sekä festivaalituottaja Jesper Hamilton. Kilpailun yhteydessä BRQ Vantaa järjesti yhteistyössä Suomen nokkahuiluseuran kanssa myös Peter Holtslagin mestarikurssin, jolle seuran jäsenten lisäksi myös finalistit saivat osallistua.

Kilpailussa kuultiin huomattavan viimeisteltyjä ja korkeatasoisia 45 minuutin ohjelmakokonaisuuksia. Petri Arvon ohjelma Suloiset paluut -renessanssin runoutta ilman sanoja sisälsi mm. 1400- ja 1500-lukujen maallisia lauluja virtuoosisesti dimинуoituina. Urkuri Petros Paukkusen kanssa esitetty kokonaisuus ja erilaisten renessanssinokkahuilujen taitava käyttö oli hunajaa korville. Yleisöpalkintona on konsertti BRQ Vantaalla elokuussa 2017 - odotamme innolla! Sitä ennen Amsterdamissa asustelevaa Petriä voi kuulla seuraavan kerran Suomessa Aurore-renessanssimusiikkijuhlilla Helsingissä tammikuussa 2017 sekä solistina että Q Consortin riveissä.

Vieläkin varhaisempaan musiikkiin keskittyi kilpailun voittaja Juho Myllylä, joka opiskelee parhaillaan Jorge Isaacin opissa Amsterdamin konservatoriolla. Juhon ohjelmasta Quasi italiano mieleen jäivät varsinkin hämyisät ars nova -makupalat sekä yleisön villinneet keskiaikairrottelut (yleisö pääsi myös laulamaan borduunaa!) mm. keskiaikaista viola d'arcoa soittaneen Miron Andresin kanssa. Juhon ja Mironin yhteenhittautunutta soittoa kuultiin myös Ugly Pug -yhtyeessä BRQ Vantaan Fringe-sarjan upeassa nykymusiikkikonsertissa. Vantaalla Ugly Pugin (suom. ruma mopsi) cembalistina taituroi Ere Lievon. Kyselin Juholta kuulumisia näin joulun alla. Onnistunut yhteistyö Miron Andresin kanssa jatkuu yhä kilpailuvoiton jälkeenkin. "Parhaillaan valmistamme ranskalaisen sopraano Julie Calbeten kanssa ranskalaisen myöhäiskeskiajan ja varhaisrenessanssin musiikin ohjelmaa. Lisäksi samaan ide-

aan perustuen valmistamme Mironin kanssa myös duoversion, jonka parissa työskentelemme mm. Kees Boeken mestarikurssilla Amsterdamissa helmikuussa ja esitämme ennen varsinaisia palkintokonsertteja." EAR-ly 2016 -kilpailun palkintokonserteistakin kauden 2017-18 festivaaleille on ollut jo neuvotteluja Ruotsin suuntaan sekä BRQ Vantaa -festivaalille kesälä 2018. "Voinen myös paljastaa, että Ugly Pugia tullaan taas näkemään Suomessa ensi vuonna. Meillä on oma resitaali Tampereen nykymusiikkifestivaalilla Tampereella elokuussa 2017, jota edeltää myös yhteistyö yhdistyksen residenssisäveltäjien kanssa. Eli kiirettä pitää."

Soiton riemua nuorten nokkahuilistien katselmuksessa

Teksti ja kuva: Eero Saunamäki

Suomen nokkahuiluseura ry järjesti jo kolmannen katselmuksen nuorille nokkahuilunsoittajille lauantaina 15.10.2016 Lauttasaaren musiikkiopistolla Helsingissä. Ensimmäinen katselmus pidettiin vuonna 2013, ja se syntyi selkeästä tarpeesta. Nokkahuilunsoittajille ei ollut omaa sarjaa jo edesmenneissä Lahden puhallinkilpailuissa, ja harrastajat kuulevat harvoin toistensa soittoa mm. vähäisten orkesterisoittomahdollisuuksien vuoksi. Tarkoituksena oli siis saada paljon lapsia ja nuoria samaan saliin soittamaan toisilleen, tutustuttaa soittajia toisiinsa ja näin saada lisää mukavia kokemuksia harrastuksen parissa. Monet ammattinokkahuilistit

käyvät säännöllisesti Keski-Euroopan vanhan musiikin festivaaleilla ja nokkahuilutapahtumissa tapaamassa "kotalotovereita", ja katselmuksen idea on toimia samankaltaisena linkkinä soittajien ja opettajienkin välillä kansallisesti.

Tämän vuoden katselmukseen osallistui 25 innokasta soittajaa ympäri Suomen, mm. Oulusta, Tampereelta, Kouvola ja Helsingistä. Soittoaika perustaso 2 -tasoisille tai sitä nuoremmille soittajille oli rajattu kymmeneen minuuttiin, pt 3 -tasoiset ja sitä pidemmälle ehtineet saivat soittaa maksimissaan vartin. Nokkahuiluseura oli pyytänyt paikalle säestäjäksi Laura Ollberg-Ekmanin, joka hoiti jälleen sekä cembalo- että pianosäestykset ammattitaidolla. Tämän vuoden katselmukseen kuului kolme vajaan tunnin kestoista konserttia, joissa kuultiin seitsemisen esitystä jokaisessa. Tietyn konsertin soittajat myös kuuntelivat oman konserttinsa muut esitykset, ja saivat näin kuvaa siitä mitä ja miten muut soittavat. Ohjelmistoa ei ollut rajattu tyylillisesti mitenkään, joten esitykset olivat ohjelmistoltaan hyvin erilaisia. Sooloesitysten lisäksi kuultiin myös nokkahuiluyhtyeitä, ja se on aina erityisen virkistävää. Esitykset sujuivat erittäin hienosti, ja kaikki kuuntelivat toistensa esityksiä kiinnostuneina!

Katselmuksessa on aina mukana ammattinokkahuilisteista koostuva, kannustava raati, joka kuuntelee kaikki päivän esitykset ja joka voi halutessaan jakaa kannustuspalkintoja. Raatiin kuuluivat tänä vuonna Pekka Silén, Reetta Varjonen-Ollus ja Sini Vahervuo. Jokainen osallis-

tuja sai katselmuksesta mukaansa kunniakirjan ja palkinnon lisäksi kirjallisia palautelomakkeita, joihin jokainen raadin jäsen oli koonnut reilusti positiivisia asioita nuoren soittajan soitosta sekä muutamia kehittämiskohtia. Palautteita käydään sitten myöhemmin läpi oman opettajan kanssa.

Nuorten nokkahuilistien katselmus on muutamassa vuodessa vakiinnuttanut paikkansa seuran suosituimpana tapahtumana ja

tulevaisuudessa se aiotaan järjestää myös Helsingin ulkopuolella. Kiinnostus katselmusta kohtaan on suurta, ja näin järjestäjän näkökulmasta tuntuu erityisen hyvältä nähdä kun nuoret onnistuvat omissa esityksissään. Tänä vuonna katselmuksessa esiintynyt Trio Amélie (Emmi Olkkonen, Eevi Komaro ja Ellen Järvinen) Lauttasaaren musiikkiopistosta pääsi osallistumaan ammattinokkahuilistien kanssa Nokkahuilupäivän konserttiin Hakasalmen huvilaan, ja ilmeet olivat sen näköiset:

Trio Amélie

(Vas.: Emmi Olkkonen, Eevi Komaro ja Ellen Järvinen)

Yhtymusiikin tunnelmaa Nokkahuilupäivässä

Teksti: Anna Saunamäki

Kuva: Eero Saunamäki

Lokakuussa vietettävä Nokkahuilupäivä on jo kiistattomasti perinne. Ensimmäistä nokkahuilun nimikkopäivää vietettiin vuonna 2014 näyttelyin ja konsertein Balderin salissa, ja tällöin tapahtuma keräsi runsaasti mediahuomiota. Viime syksynä kokoonnuttiin Länsi-Helsingin musiikkiopistolle tutkimaan

nokkahuilun monipuolisia mahdollisuuksia yhteistyössä Suomen vanhan musiikin liiton Svamulin sekä Café Barockin kanssa. Tänä vuonna Nokkahuilupäivä jalkautui näyttelyesi-
neiden keskelle Hakasalmen huvilaan.

Nuorten nokkahuilistien katselmus ja Nokkahuilupäivä muodostivat yhdessä kokonaisen nokkahuiluviikonlopun 15.-16.10.2016. Sunnuntaina vietettyä Nokkahuilupäivää juhlittiin yhtyesoittoon keskittyneellä

konsertilla. Hakasalmen huvila antoi mitä mainioimmat puitteet tunnelmalliselle ja lämminhenkiselle konsertille, jossa soitettiin vain ja ainoastaan nokkahuiluja sopraninosta c-bassoon. Esitykset vaihtelivat sooloteoksista kvintettoihin. Suomen nokkahuiluseuran tavoite ammattilaisten ja harrastajien yhteen tuomisesta toteutui konsertissa mainiosti, sillä ammattilaisten seurassa mukana esiintymässä oli Trio Amélie

Lauttasaaren musiikkiopistosta. Eevi Komaron, Ellen Järvisen ja Emmi Olkkosen muodostama yhtye otti osaa myös edellispäivän katselmukseen Quantzin F-duuri-triollaan.

Monipuolinen konsertti sisälsi myös Eero Saunamäen soololuua Tomi Räisäsen Kyynelketjun parissa. Renessanssimusiikista vastasi Q Consort tulkiten mm. Holbornea ja Dowlandia. Q Consortin vakijäsenistä mukana

olivat Sini Vahervuo, Milja Tiainen ja Reetta Varjonen-Ollus. Yhtye muuntui triosta kvartetiksi ja kvintetiksi Duo Saunamäen liittyttyä muutamaan teokseen mukaan. Nokkahuilupäivän päätti Eeron ja Annan teatterielementein maustettu duo-hassuttelu Telemannin ja Agnes Dorwarthin sävelin.

Nokkahuilupäivä houkutteli täyden salillisen yleisöä Finlandia-talon kupeessa sijaitsevaan Hakasalmen huvilaan. Yleisöllä oli ennen konserttia mahdollisuus tutustua elämykselliseen Musiikkia! Kaupungin soivat muistot -näyttelyyn, joka jatkuu vielä 26.2.2017 saakka. Näyttelyn yhteydessä järjestetään paljon erilaisia tapahtumia ja konsertteja. Lisätietoja löytyy osoitteesta www.hakasalmenhuvila.fi.

Q consort

(vas.: Sini Vahervuo, Anna Saunamäki, Reetta Varjonen-Ollus, Milja Tiainen)

Genevieve Lacey vierailulla Suomessa

Teksti: Eero Saunamäki

Kuva: Keith Saunders

Australialainen nokkahuilisti Genevieve Lacey esiintyi Suomessa Kymi sinfoniectan ja Tapiola sinfoniectan solistina marraskuussa. Tapasin Genevieven Tapiolan konsertin jälkeen ja kyselin hieman hänen kuulumisiaan.

Eero: Kertoisitko hieman nokkahuilukoulutuksestasi?

Genevieve: Opiskelin aluksi nokkahuilun- ja oboensoittoa sekä englantilaista kirjallisuutta Melbournen yliopistossa. Nokkahuilunsoiton opettajani oli hieno muusikko Ruth Wilkinson, hän todella inspiroi minua edelleenkin. Sitten muutin Sveitsiin Baseliin opiskellakseni keskiaikaista musiikkia ja renessanssimusiikkia Schola Cantorumissa. Se oli tiivis, luonnettani muokannut vaihe elämässäni! Olin erinomaisten muusikoiden ympäröimänä ja runollisen Crawford Youngin johdettavana. Sveitsin jälkeen matkustin vielä pohjoisempaan,

Tanskan Odenseen, jonka Carl Nielsen -musiikkiakatemiassa opiskelin nokkahuilunsoittoa loistavan Dan Laurinin johdolla, ja radikaalia ja inspiroivaa esiintymistä Poul Høxbroin johdolla. Nämä olivat käännteentekeviä vuosia elämässäni, ne tekivät minusta nokkahuilunsoittajan, ja tulen aina olemaan kiitollinen Danille ja Poulille heidän antamistaan ihanista, mutta ankarista haasteista. Euroopan-vuosien jälkeen palasin Australiaan ja tein tohtorintyön, jossa kirjoitin vanhasta musiikista nyky maailmassa niin filosofian ja runouden kuin

musiikin ja historiankin näkökulmista.

E: Minkälainen on nokkahuilumaailma ja vanhan musiikin kenttä Australiassa?

G: Molemmat kukoistavat erittäin mielenkiintoisilla tavoilla. Australiassa on vahva yhteisö erinomaisia nokkahuilunsoittajia, joista suurin osa on opiskellut Euroopassa sekä Australiassa. Meillä on myös kukoistava periodisoitinkulttuuri pienyhteyneen ja orkestereineen ja joitakin todella mielikuvituksellisia projekteja. Alkuperäisellä australialaisella kansallamme on syvimmälle historiaan - yli 40000 vuoden päähän - ulottuvat juuret maailmassa, mutta länsimaiset traditiomme eivät ole kuin muutaman sata vuotta vanhoja. Tämä tarkoittaa, että pystymme lähestymään vanhan musiikin esityskäytäntöjä modernissa australialaisessa yhteiskunnassa suurella vapaudella ja joustavuudella, joten osa ilmaantuvista äänistä ja ideoista ovat hyvin jännittäviä.

Meillä ei ole läheskään samankaltaista tukea [musiikille] valtiolta kuin teillä Suomessa. Me katsomme maatanne kuin se olisi johtotähti inspiroivalle, sivistyneelle ajattelulle ja menettelytavalle, jolla musiikki ja taiteet ovat osa jokaisen elämää. Taiteita arvostetaan hyvin eri tavalla täällä Australiassa. Jotta voi selvitä, niin täytyy olla järkähtämättömän päättäväinen, joka tarkoittaa, että me menetämme osan herkimmistä ja upeimmista taiteilijoistamme [ulkomaille]. Valtion tuen puute tarkoittaa myös, että jos haluat ansaita elantosi musiikilla täällä, täytyy olla intohimoisesti sitou-

tunut kehittämään yleisöjä ja mahdollisuuksia - niitä ei ole olemassa ellet itse luo niitä. Tässä ajattelutavassa on jotain todella vahvaa: jokainen työ minkä teet täytyy olla yhteydessä kuuntelijayhteisöihin ja silloin soitostasi tulee muuta kuin vain nokkahuilunsoittoa tai uutta tai vanhaa musiikkia. Pohjimmiltaan oma työsi on kuin pieni pala aktivismia taiteen olemassaolon hyväksi yhteiskunnassa. Se on loputtoman haastavaa ja erittäin tärkeää.

E: Entä australialainen nykymusiikki?

G: Australiassa on erittäin kiinnostava ja eläväinen nykymusiikkikulttuuri nokkahuilun osalta. Meillä on kourallinen ihmisiä, jotka ovat jo enemmän kuin yhden sukupolven ajan säveltäneet ja tilanneet uusia teoksia – tuo sukupolvi ennen minua pitää sisällään muutamia radikaaleja ajattelijaita ja soittajia, jotka toivat esiin ajatuksen, että nokkahuilu on vanhan musiikin soittimen lisäksi myös moderni soitin. Australialaiset nokkahuilistit työskentelevät äärimmäisen monipuolisin tavoin ja monenlaisissa yhteyksissä, kuten nokkahuilistit muuallakin päin maailmaa tekevät. Jotkut soittajat ovat saaneet vaikutteita aasialaisilta naapureiltamme, jotkut työskentelevät elektrokustisen musiikin parissa, ja jotkut teatterin, tanssin, elokuvan, sirkuksen, äänitaiteen, uuden hybriditaiteen, sinfoniaorkestereiden tai kamari-musiikkiryhteyden parissa. Ja sitten on vielä niitä, jotka tekevät työtä solisteina tai pop-, jazz- ja maailmanmusiikkiryhteyksissä tai sitten näissä kaikissa.

Nokkahuilukenttä on monipuolinen ja jännittävä. Teen tulevaisuudessa listan joistakin kiinnostavimmista australialaisista nokkahuiluteoksista ja lähetän listan sinulle – olisi hienoa jos lista lähtisi kiertämään, sillä olemme ylpeitä näistä australialaisista sävellyksistä. Olen myös erittäin kiinnostunut tutustumaan suomalaiseen nokkahuilunykymusiikkiin. Tämänkaltaisen kansainvälinen teos- ja ajatusvaihto on rikastavaa ja tärkeää. [Genevievelle on toimitettu lista suomalaisista nykymusiikkiteoksista nokkahuilulle, osittain nuotteineen ja soivine näytteineen, toim. huom.]

E: Kerro jotakin soittimistasi!

G: Olen uskomattoman onnekas, että olen saanut varttua lähellä suurta, jo edesmennyttä australialaista nokkahuilunrakentajaa Fred Morgania. Hän lainasi minulle yhden soittimistaan kun olin teini-iässä, joten Fredin soittimien sointi on perusteellisesti muokannut tapaa, miten itse soitan ja kuuntelen sointia. Kuten tiedät, Fred kuoli traagisessa auto-onnettomuudessa parhaassa luomisvaiheessansa. Me kaipaamme häntä edelleen. Hän oli lempeä, antelias, suloinen mies sekä verrattoman loistava rakentaja, ja hän oli huomattava inspiraationlähde australialaisille nokkahuilunsoittajille.

Fredillä oli yksi harjoittelija, Jo Saunders, joka työskenteli läheisesti Fredin kanssa vuosien ajan. Jo asuu ja työskentelee Melbournessa, samassa kaupungissa kuin minä. Hän on hämmästyttävän hyvä rakenta-

ja, ja olen äärimmäisen etuoikeutettu että olen hänelle niin läheinen. Hän ymmärtää ne äänenvärit ja soinnit, joita etsin ja me työskentelemme yhteistyössä. Jo on tehnyt minulle monia kauniita instrumentteja ja en voi olla suosittelematta hänen nokkahuilujaan tarpeeksi.

E: Mitä pidit ajastasi Suomessa ja työskentelystä suomalaisten orkesterien kanssa?

G: Rakastin työskennellä Tapiola ja Kymi sinfoniettojen kanssa. Kollegani olivat erittäin lahjakkaita, ystävällisiä ja anteliaita. He tekivät musiikkia intohimolla ja olivat uskomattoman taitavia ja he suhtautuivat minuun myönteisesti. Kymi sinfoniettan kanssa soitin Vivaldin konserton RV 443 sekä australialaisen säveltäjän Elena Kats-Cherninin konserton Re-Inventions, joka on saanut inspiraationsa Bachin kaksiaäänisistä inventioista. Tapiola sinfoniettan kanssa soitin virolaisen Erkki-Sven Tüürin teoksen Whispers and Whistles from Uluru, jonka myös levytimme Ondine-levymerkille. On inspiroivaa kun näin taitavat orkesterit ja hieno levymerkki ottavat nokkahuilun avosylin vastaan ja sijoittavat siihen ja sen ohjelmistoon. Olen näistä asioista nöyrän kiitollinen. Erkki-Sven Tüürin teos on kirjoitettu minulle ja Australian kamariorkesterille, joten se on erittäin läheinen minulle. Teoksen levyttäminen hienojen muusikoiden kanssa on ollut kuin unelma olisi käynyt toteen ja todellinen etuoikeus. En malta odottaa, että pääsen jälleen soittamaan teosta uudelle yleisölle!

E: Mitä muuta urallasi tapahtuu tällä hetkellä?

G: Elämä on edelleen uskottoman seikkailu, en aina oikein meinaa uskoa mihin kaikkialle se minua vie! Tällä hetkellä työskentelen todella mielenkiintoisessa yhteistyöprojektissa, jossa kiinalainen Jun Tian Fang -yhtye soittaa kiinalaisia perinneinstrumentteja, hieno australialainen nykykoreografi Gideon Obarzanek on tehnyt koreografian ja englantilainen säveltäjä Max de Wardener on tehnyt musiikin. Kehittelen myös projektia skottilaisen harmonikkavirtuoosi James Crabbin kanssa. Ideana on muuntaa cd-tallenteemme nykyteatteriesitykseksi, ja mukana on toki myös ohjaaja ja näyttelijä. Teen myös yhteistyötä tavattoman hienon kirjailijan, Chloe Hooperin kanssa. Saan kohta myös valmiiksi kaksi elokuvaprojektia, työskentelen radiossa, suunnittelen ja ohjaan johtajuuskurssia muusikoille ja tärkeimpänä: soitan paljon erilaisissa konteksteissa, kuten

kaukaisissa yhteisöissä alkupe räisväestön kanssa, konserttisa leissa ja studiossa ja kaikkea siltä väliltä. Jatkan myös kura tointia ja ohjaamista ja teen myös töitä vapaaehtoisena neuvonantajana ja hallituksen puheenjohtajana Australialaisen musiikin tiedotuskeskuk sessa. Elämä on kiireistä ja erittäin onnellista!

E: Mitä muita ajatuksia haluaisit jakaa kanssamme?

G: Maailma kadehtii suomalaista musiikkikulttuuria! Me pidämme teitä ihmeenä ja te tuotate meille iloa. Valtionne pitkäaikainen ja vakavasti otettava panostus musiikkikasvatukseen, muusikoihin ja musiikkiin on luonut teille syvän musiikkikulttuurin ja musiikin tekemisen tason, joka on hämmästyttävä. Olen ylpeä ja nöyrä että sain mahdollisuuden soittaa suomalaisten kollegoiden kanssa, ja odotan, että saan toivottaa teidät tervetulleeksi Australiaan jos joskus vieraillette siellä.

